

نیاز

Ketabton.com

شعري ٲولگه

شاعر معتصم شاهد

ڊالی
خپلي درنې کورنۍ ته

د پیل د خبرو په ډول:

ای زما په هر رگ رگ کي بهېدونکو شیطانانو!

ای د انسانیت د گمراه کولو وظیفه لرونکو!

ای د لوی ابلېس رېشتیني زامنو!

ای د هر شر د ایجادولو سرچینو!

د انساني رگونو څخه ووځئ!

والوځئ او ولاړ سئ او خپل مشر ابلیس ته زېری ورکئ: چي اوس زموږ د اړتیا احساس نه کېږي.

اوس له انسانه خپل تعریف او پېژندنه هېره سوې ده.

اوس انسانان لکه د بلاوو یو او بل خوري.

اوس انسانان د انسان د وینو چېنلو اعتیاد اخستی.

اوس انسان له انسانیت سره دوښمني اخیستې.

اوس زموږ ضرورت نسته: وری انسان د خدای په کور کي د خدای له بنده گانو

ناهیلی راووت او کور ته یې هیڅ یو نه وړه.

بل انسان د نورو انسانانو د وینو د تویولو لپاره هم د خدای کور ته روان وو تر څو
د خدای ج کور د هغه د بنده گانو په وینو لږند کي.

چرته بل انسان د نورو انسانانو د خوښیو د لمنځه وړلو دپاره پلان جوړوئ او یو
بل انسان بیا لگیاوو تر څو څه ډؤل د یو انسان د اولادونو روزي خپلو اولادونو ته
حواله کړي.

ورته ووايست دا هر څه موږ نه کول دا د آدم ع اولادې کول او د آدم ع د
اولادونو سره یې کول.

تاسو ولاړ سئ تاسو به زموږ په شیطاني کړنو د شرم احساس وکړئ او مشر به مو
ورتي چي تاسو څه وکړه اې د ابلیس زامنو تاسو ولاړ سئ او آرام وکئ.

مناجات

اې د انسانيت خدايه پر موږ رحم وکړه!

د انساني هيولا په داخل کي انساني عاطفه واچوه!

ژوند ته د ژوند رنگ ورکړه او د مرگه مخکي مو مه وژنه!

اې د ښکلا خالقه د انسان د جوړ سوې وجود په هره برخه کي مينه د وينې په خير
و بيوه او په رگونو کي د وينې په خبر د مينې ضرورت ايجاد کړه!

اې رحمان رحيمه مهرباني دي پر موږ د رزق غوندي ؤلورؤه او د خپل دې
صفت څخه دې زموږ شاوخوا ما حؤل پېمانه کړه!

موږ ته ژوند راکړه موږ ته مينه راکړه!

ستا د مينې د خزانو څخه د مينې لاهوتي باران وکړه، ارواح مقدس که او د شيطاني
ارواوو د منځه مو وباسه.

اې مالکه زموږ پر روح د عواطفو اغېز زيات کړه او احساسات مو را کابو کړه!

??? نه پوهېږم نن مي ؤلي روح زورېږي کوم کمي پکښي تر سترگو کېږي ته يې
پوره کړه

بیگا شپه یې د یو مست جانان په غیر کې
ځان یې هیر وو او خبر د توبې نه وو

ما وو نیاز چې بیخي زیات سره نژدې وو
نو پیدا به وخت اکثر د توبې نه وو

تیره شپه یې بېله یاره تیره کړې
شیخه پریده نن سحر د توبې نه وو

د گنا موسم وو لمر تور سوی نه وو
او تړلی بادار ور د توبې نه وو

دا چې نن هم په یو یاد کې ویده کیري
پر شاهد نو څه اثر د توبې نه وو

لوېدلی یم له شرنگ او شوره هغه شانتی نه یم
زنگو وهلی بند ځنځیر د بندو دروازو یم

د ژوند قمار خانه کې مې د ژوند سامان بایللی
روان یمه و کورته شاته شاته په کتو یم

دی مه وژنئ ترې پاته به یو ښکولې بې اسري شي
ما خپل د وینو پور ورته بڅښلی بې پښتو یم

د سپینو انگو په سپین حرم کې توره زخه
ددې کعبې طواف ته در روان یم په درتلو یم

چې له ښکلا نه تاثیر څه رنگه وي
ستا په کتو مې تجربه کولـــه

زه مې د ښځې اوبښکو بند کړمه چې
د څه گنا مې اراده کولـــه

لمر وو وه مخکې ته را کښته سولو
يو چا په څه غرور سجده کولـــه

ژوند په څه خوند په موسيقۍ روان وو
ما يې د تللو تماشه کولـــه

د یوې مور بچی یې قتل کړلو
د بلي مور غیر کې دمه کوله
د یو تللي سړي یاد تازه کومه
یو نامه په سر د شونډو یادومه

اوس یې هم نیاز همیش راسره مل وي
اوس لا هم ورپسي غلی غلی مرمه

د راتگ سره دي دا خبره هم وي
راته وایې به چې اوس در څخه ځمه

څه جمال دي وو چې سم درپسي مړ وم
څه جلال دي وو ستا مخکي لږزیدمه

دا شاهد خو د نیاز نیاز تبا کړ
ستا نامې سره به زه هم یادیدمه

زه به ورته کوز سم که بيا هم سو را تر غاري گل
شونډي شونډي شونډي اوف اوف دواړي دواړي دواړي گل

پښو ته يې د سپينو انگو سوخي را کوزه سوه
کله چې د سپينو قدمو په سر ولاړ يې گل

ما ورته د خپلو اوښکو اوښکو اوبه ورکړلې
سو مې لاس کې بيا هم ولي ولي پاني پاني گل

اوس د طبيت د ظلم دا اندازه و گـورئ
لمر سره شبنم ځي او تر شا ورپسي ژاړي گل

هغه چې راتگ يې هواگاني عنبريني کړې
گل لره ولاړ دئ او د گل خوشبويي غواړي گل

محبت د متضادو يو ځای والی
محبت د فرشتو د نور وزرې

د خالق در کې به څه کمی رانه سي
ژوند دي داسي نه وي لږ شاني دي سم سي
د خراغ رڼا به خامخا کړي تته
دا لوگی دي د امکان تر حده کم سي

د وخت ملا دي څوک خبرکاندي په دې خبره
منصور موجود دی د حالاتو ځنځيرونه نسته

پاچا لگيا دی د پولادو دروازي جوړوي
په دې خبر نه دی د ښار يې ديوالونه نسته
يو څوک مې ده وه سترگو ته ولاړه لکه سوله
خو هيڅکله يې را هم نه کړه غاړه لکه سوله

بانه دي جاسوسان وه شر ته مه پريرده شيطاني
د زړه خبر په سترگو سترگو ژباړه لکه سوله

د کلي خلگ شر خوښوي جنگ خوښوي ځکه
له دوی څخه په تېښته يړ موږ دواړه لکه سوله

هغه هم وخت وو ستا نامه په بسم الله يادیده
هغه هم وخت وو درپسې چې اوښتې سترگي

يوه نامه يې ورته څو څو ځلي واخستله
پيغلي د پلار خواته ور واړولي مړې سترگي

مينه په هغه مانا نه ده چې ته فکر کوي
يعقوب په زوی پسي بايللي ولي دوي سترگي

ښکولی پاته ته وای لکه اوس چې یې
بیا به مې هم زړه وای لکه اوس چې یې

ماته چې دا ستا ضرورت پېښ نه وای
نیازه ته به څه وای لکه اوس چې یې

دا خوب حقیقت وای پاته وای داسې
غیر کې مې اوده وای لکه اوس چې یې

زه به پکښې خوښ ته به اسانه وای
ژونده داسې نه وای لکه اوس چې یې

درد يواځي توب او تنهائي الله
نيازه! نور به څه راباندي اړوې

نن مي قسم کړی دئ چې ښکل دي کړم
دا قسم به نه راباندي اړوې

نه مرمه په دوېرخ نه جنتونو کې اوسېږم
وه ژوند ته اراده نسته له مرگه څه ډارېږم

غرور مې راته پښو کې پښتنې زولني اېښي
احساسه داسي مه وايه چې نه پسي زورېږم

د ژوند دا حقيقت موهم په ځان باندي منلی
روان رانه ياران دي دادی يو يو پاتي کيږم

اوس گرانه گزاره سوه اوس نو داهم يقيني ده
يا غاړه درنه غواړم يادي پښو ته درکوزيږم

ستا درد زما بيواکه اندامونه داسي نه ده
راړنگ سوه يو په بل باندي اوس زه هم رانهړيږم

غوښتني د انسان دي او د ميني خواهشات دي
دا بعضي بعضي ښکولي لويه خدايه آدم ذات دي ؟

ته راسه ستا کمي دئ د اياز سکني وروره
پشاني د محمود درېسي ډير ډير زړونه مات دي

شندلي په مستي کې لمر اميل نه د سپوږمۍ دي
دا ستوري خو غمي د محبت د خرابات دي

دا ځکه دي په توره شپه کوم خولې غوښتنه
ولاړي په مړۍ کې دي اوبه آب حيات دي

نه مې زړه کې سور پاته ! نه نه ته مې ساز نه يې
اوس دي زه محمود نه يم ! اوس مې ته اياز نه يې

اې ختمه پرتا نه سوه ! اې اوس مې لا زړه مست دئ
اې نه مې د ميني پای ! اې ته مې اغاز نه يې

څه ورځه ورځه ورځه ! زه که دي لایق نه وم
اوس نو ته بدرنگه يې ! اوس لایق د ناز نه يې

اوبښکي اوبښکې تم نه سوې ! راغلې حال دي ووايه
څه نو راڅرگند که ځان ! څه اوس خونو راز نه يې

اوس څه بې سلامه څه ! اوس درپسي نه مرمه
اوس دي معتصم نه يم ! اوس مې ته نیاز نه يې

اوس د محبت څخه چاپيري بلاگاني دي
لا د محبت فيصلي سختي دي او گراني دي

درد د محبت زړه کې زغمل زغمل ثواب لري
اوسنکي ریاکاري دي پر مخ باندي رواني

شعرونو کي خيالونه په لفظونو کي خيالونه
د حسن په معيار کي په رنگونو کي خيالونه

ژوند څه دئ ژوند همدا دئ دغه دوه ټکي او بس
په خيال کي توهم دئ او په زړونو کي خيالونه

دا حسن پرستي را څخه واخلي ما اذاد کړي
را ټول مې که خالقه کتابونو کي خيالونه

د اوبښکو بدرگه کي دوعاگانې ورسره
روان دئ! زلمی ځي ورسره خور تر دروازي

زما مخکي مور نه ژاړي خو ورسته زړور ژاړي
چې وځم په سفر باندي د کور تر دروازي

خومره يې زليله کړې ! خومره يې ميراث کړې
نه يې پرشته کړلې ! نه يې آدم ذات کړې

دا د دوږخونو سپي ! دلته هم سته هلته هم
دا ميخانه ورانه کړې ! جوړ ورنه جومات کړې

نيازه ته به پره نسې ! نيازه نياز به پاته سې
زړه به مې راجوړ نه کې ! زړه به مې را مات کړې

راسی دې دو عالره ! ووايو آمېن گرده
حسن خدايه کم مه کړې ! حسن خدايه زيات کړې

نفسه که واکمن سولې ! مات که دي ضمير کړلو
ته به سې خالق د خداي ! خداي به سمنا ت کړې

راځئ کي اخلئ؛ ارزان مې زړه دئ
سترگي مې مخکې؛ اسمان مې زړه دئ

ته انځور سوي؛ خيال کي غلط يې
ښکولې خو نه يې؛ ارمان مې زړه دئ

نيازينه راسه؛ نياز دي ډير سوي
جانان مې نياز دئ؛ جانان مې زړه دئ

وه عزرايله؛ هلته مه ځه
مور مې ژوندون دئ؛ پلار جان مې زړه دئ

ستا د تگ ورسته؛ داسي احساس دئ
پښې مې ولاړي؛ روان مې زړه دئ

په شاعري کي؛ دغه دوه خلگ
درويش مې ځان دئ؛ کاروان مې زړه دئ

يا خالقه يا مالکه
زما هوس راته قابو که
زما هوس خد سره سوی
زما زات زما له لاسه
راوتلی راوتلی
د یو چا وه خواته تللی
نابللی نابللی
زه له انسه پیمانه یم
نه د ځان نه ده هغه یم
زه د هر انسان تابې یم
د هر چا سپی د کوڅې یم
ولاړ ستا په دروازي یم
زه په رنگ د تهمت رنگ رنگ
د یو چا د پانزیب شرنگ شرنگ

ترنگه ترنگه ترنگا ترنگ ترنگ

آهها آهها آهها آهها

لالا لالا

سر مي پروت د ډمي پښو کې

له هوس هوس هوسه

گنهگار گنهگار زه زه

تر خپل وسه وسه وسه

د گناه له تندي تندي

يه اوبه اوبه نفسه

مشرفه د مخلوقه

مقدسه مقدسه مقدسه

يه له خپل هوسه تنگه

شرنگا شرنگا شرنگا شرنگه

ترنگا ترنگا ترنگا ترنگه

آهها آهها آهها آهها

لالا لالا

يه د هري بدی پلاره

يا انسان انسان انسانه

زه خو تنگ يمه له ځانه

ته لا اوس قربان قربان يې

يا فرید احمد قربانه Farid Qurban

زه د خپل هوس بنده يم

عبادت کوم له ځانه

ای په ډیرو رنگو رنگه

شرنگا شرنگا شرنگا شرنگه

آهها آهها

لالالالا

يو څو شيبې له ما سره جانانه تم کيدلای
روانه زمانه داسي روانه تم کيدلای

زما غورور له ما څخه زما نیاز اخستئ
بې نیازه خو چې ته هم بې احسانه تم کيدلای

اې ما به ورنه هم څو غره کړي وای قربان جار
اخ کاشکي له نشي سره ایمانه تم کيدلای

دژوند کولو هر ډول قانون له مانه کوز دئ
احسان دی په ما نه کوی ژوندون له ما نه کوز دئ

ددې زمانې خلک دې له مانه مینه زده کی
محمود څخه لږ پاس یم او مجنون له مانه کوز دئ

په ما باندی دی دومره احسان سر سترگی منمه
چې دومره لیونی سوم چې جنون له مانه کوز دئ

څنگه درد چې ته راځي وه ښکوليه
داسي درد د يو الله له زاته دي

زه په څه نیمګړی یم
بیله زړه نیمګړی یم

ستا له نوره جوړ یمه
بیا هم زه نیمګړی یم

بیله تانه هیڅ نه یم
څومره بڼه نیمګړی یم

زه راوتی یم له ځانه
ستا په لټه پسي وتی
ځان مې ورک کړ ته هم نه وي
ته نو چیرته ته نو څه وي ؟
ته روان زه در پسي وم
آن تر دې حده زه ولاړم
چې کوم ځای کې چې نه ته وې
نه وجود وو هلته موجود وو
نه عدم وو پاتې سوی
زه وم خاوري ته اوبه وي
ته وي چیرته ته نو څه وې
د آدم نه له هوا نه
د یوسف او زلیخا نه
د مجنون او د لیلا نه
زه وم سو قدمه وړاندي
آن د ژوند د ابتدا نه

ما د عشق طلب کری

ما تر اوڅه پیدا نه کری

زه نوڅه وم ته نوڅه وې

ته وې چیرته ته نوڅه وې

زه کافر وم خو اوس نه یم

ستا د سترگو له تحسینه

ای له گلو نه نازکه

ای له هر چانه حسینه

ما په ییلو پښو له ځانه

مزل وکړو مزل وکړو

زه وه تاته در نژدي سوم

دومره زیات له حده تیر سوم

آن له ځانه سوم پنا نا

نانانا

- نانا نا

- نانا نا

ما حدود ټوله پرینې

زه له هر حده اوښتئ

هر خواهش مې تر پښو لاندي

ستا وه پښو ته غورزولی

زړه مې هره لحظه غورزي

ستا د نوم د اوریدانا

ناننانا

- ناننانا

- ناننانا

منوره ستا له زاته

زما زات ته رڼا راسي

ستا په حسن کې مې عقل

د خودئ له پولو اوږي

زما روح کې زندگي يې

زما عقل کې خودي يې

يه له هر څه نه سيوانا

ناننانا

- ناننانا

— ناننانا

زه انسان شهوت پرست یم

ته د حسن ابتدا یې

ته د ښکولو ښکولو ښکولو

سرچینه یې د ښکلا یې

زه په څه باندي تمام یم

ورانیدونکی یم گمنام یم

زه له ډیرو مرکب یم

ته بسیط یې ته تنها یې

ته تصویر د مصور یې

ته د هر ذهن نه آخوا

ته له هر څه څخه پورته

ته در هر عقل سیوا یې

زه په خپله لار روان یم

دي کې هم خبره ستاده

زه که ښه کوم که بد کړم

که ثواب کې مې وي گوتي

گنا هم له تا پیدا ده
زه ضرور په تا مین یم
دا خوڅه موهمه نه ده
ځکه ته خو ته یې ته یې
ته حسین یې ته بنایسته یې
ته زما د شاعری نه
ها مهینه زمزمه یې
د گلاب په پانو پانو
د شبنم نرمه خوله یې
دا چې ته په ما مین یې
دغه ټکی ډیر موهم دی

سوالگري جيني دا خبره سخته سخته وکړه
شهيد ورور مې همدا رنگه زلمی وو لکه ته

هغه قام کې امکان سته لا هم اوس د ژوند کولو
په کوم قوم کې چې پاته یو سړی وو لکه ته

زه یې ساتمه زما غریب اولس دئ
لا تر اوسه مې په ستوني کې نفس دئ

وايه پاکې دي چې لمنځ ورباندي وکم
ما د اوبنکو په اوبو کسری اودس دئ

مبارک دئ ما پرې زر سجده کړي
زما هیواد وه ماته بیت المقدس دئ

ضمير مې د بڼه — کلا په زنجیرونو کې تړلی
احساس مې د شیطان په هوسونو کې تمام سو

ژوندون څه دی؟

ژوند هدف دی

ژوند مقصد حاصلول دي

ژوند مطلب ته رسيدل دي

ژوند د خپلو خواهشاتو

خپلي موټي ته راوړل دي

ژوند د وخت وخت تيروول دي

ژوند له وخته تجربې دي

ژوند کې ډيري فلسفې دي

ژوند د بل شاته کول دي

ژوند د ځان مخته کول دي

ژوند يو څه غوښتل له خدايه

له مسيح او له بگوانه

له جماته او له ممبره

پاپ له خپلې کليسا نه

دا هر څه کې مطلب نغښتی

که وي آن د خدای رضا نه
ژوند د ژوند لپاره څه دي
دي کې هم رازونه شته دي
پاپ جنت وه ځانته غواړي
هندو نوی ژوند دنیا کې
مسلمان دوږخ نه ځغلي
دغه ټول دي مطلبونه
ژوند اوس څه دی؟
ژوند هدف دی

د شپې په نهو بجو
وم خوبولی غوندي
تا د سریال نړۍ کې
په نازا سترگي خوږې

زما په تا سترگي خوږې
ستا له خپل سر نه کړی
دواړه لاسونه وه تاو
په ورینموني وینستانو
کې دي وې ګوتي بندي
زما وږي دواړي سترګي
ستا په طرف کږي وي
سترګي خو اوښتلي
د ګوتي هر طرف ته
خو زړه دانه غوښتله
زړه ستا تصویر جوړوو
چې زړه کې تل پاته سي

له تانه ورسته به مې ډير خلگ وه زړه ته راسي
له تا سره به هم زه ډير يواځيتوب کې يم

که په جنت کې زه او حوري سره څنگ په څنگ يو
خو بيله تا به د دنيا په ليونتوب کې يم

د ځوانۍ موسم کې دا غلطې کيـــــــــري
ښه پخه مڼه د هر سړي خوښيـــــــــري

د انگورو دانې پلار له جنت و یوســـــــــت
د بابا میراث وه زوی ته پاته کيـــــــــري

اې په دې خاطر مې ډیر زیات درکـــــــــلي
چې د خدای حسن په تا کې معلومـــــــــري

خور به ووي لالا ســـــــــتـــــــــا بلا دي واخلم
ما چې کومه ورز ويل ســـــــــر مې خوږـــــــــري

ستا ځواني به هم یو وخت سي بې موســـــــــمه
خو خزان هم کله ښه پـــــــــه چا لگيـــــــــري

ځان کې معدوم یمه خو تاکی موج—ود هم یمه
ښکولي مې ټوله خوښ دي یو څه محدود هم یمه

ستا سور او سپین مخ گلاب ستا تکی توري سترگی
ته که ایاز یې منم خو زه محم—ود هم یمه

ما گوره قتل نه کئ د ځان قاتل بڅښم—ه
زه د ځان صرف نه یم د مور وجود هم یم—ه

شاهد صادق زړه لري دغه یو ښکولی یې خوښ
زړه کې صادق هم یمه زړه کې مردود هم یم—ه

خدايه څه وکړم هر ښکولی مې خوښیږي
د هر چا تصویر مې سترگو کې پاتېږي

ستا د تن هوا زما د وجود ســـــــــــــــــاه ده
ستا د سپین وجود نه عطر راڅخـــــــــــــــــيږي

زما په ټوله نړۍ بد اوســـــــــــــــــيږي تور رنگ
ستا په تن کې مې بیا تور کالي خوښیږي

ستا وجود کې مې خپل ځان غیر موجود کړ
ستا په سترگو کې مې سترګي در ډوږيږي

ټلويزيون ته په کتو دي کړې خرابې
ليونـــــــــــــــــي ته سار دي بيا سترګې خوږيږي

زه د ژوند ناکامه سوال یم ته د هغه سوال جواب یې
زه د هیچا محبوب نه یم ته د هر چا انتـخاب یې

زه د ژوند شلیدلې پانې داسې پانې پـــــــروت یم
ته د مینې ساتل سوی ته پوره پوره کتــــاب یې

زه ددې دنیا ازغی یم د هرچا سترگو کې بـــــــد یم
ته خوشبویه عنبرین یې د دریم موســــم گلاب یې

زه منسوځه یم نیم گړی زه د هیچا ســــره نه یم
ته د هر چا په کتاب کې ته خو ځانته ځانته باب یې

زه ټوټې ټوټې منگی یم د ژوندون د خوړ پــــر غاړه
ته یې جام د ساقی لاس کې ته په خپله هم شراب یې

زه د مینې په دنیا کې نه زاهد سوم نه ساقی سوم
ته د مینې په دنیا کې هم گناه یې هم ثواب یې

چاوکړي پر فلنگ چا بيا مزې پر ځـنـگانـه
عجيبه مزه دار وي خوب د شپې پر ځنگانه

خوب نه راځي جانانه بيخي بديم عادت سوي
تر اوسه بـيـدولـمه ادې پر ځنگانه

تا يو وخت زما تصوير سيځلي نه وو
تا يو وخت راته ويلې الوداع وه

د لمر مخي وه راتگ ته انتظار کي
تاریکه ده گوره مړ د کور خراغ دی

تسلط دي پر ما دومره دي زیات سوی
په قابو کې مي نه زړه او نه دماغ دی

گټمی راکړي وایي آزمایي درباندي
په یاری باندي مات کړی مو چنارغ دی

صبر وکه چې میوه ترې ټولـومـه
رسیدلی دي اشنا د حسن باغ دی

د شاهد په زړه به څنگه زخم نه وي
چي په زړه دي پاس دومره ښکولی داغ دی

مينه مينه کي دي ياره څه مزه ده
ستا وينا چي ياره دومره بنايسته ده

خداى ج لپاره ورته وواياست جنگ بس کى
ډکه سوي مو دکلي هديره ده

جنگ به ولي ځي او سوله څنگه راسي
په همدي جنگ کي د خان صايب پايده ده

ها ماشوم ضرور له لوري څه مړ کيږي
پلار يي نن شهيد سو مور يي مخکي مړه ده

مور مي چغي کړي يو څوک يي راخبر کى
زوى مي وتى دى په کلي کي جگړه ده

دا چي نن يي جنازي ته ټول ژاړي
د همدې غريب سبا ورز کي کورده ده

زه چي هر څه وایم هيڅ ورپکښي نه وي
ستا د ژوند هره خبره فلسفه ده

ماوي دي شاهد نه ټوله وار خطا کي
گوره مه کوه رشتيا زما روژه ده

د ميني او الفت شعار مو نه د ئ پرې ليدلى
په کرکه مو لړلي وه د ښار ټول دېوالونه

زرگونه ښکلي تېر سول چا وړ وه هم نه کتله
لاسونو کي مو پاتي سوله زړونه او گلونه

موږ چيغي نارې ووهلي خپل حق مو ادا کړ
راوېښ ورباندي نه سوه بې ضميره وجدانونه

د خداى د کور د منځه بې نوا انسانان ولاړه
اوږده يې کره بتانو ډبرينو ته لاسونه

موږ زړه په څه مغروره خداى ناترسه باندي داو کړ
په موږ به هم تړلې وه بې شماره خلکو زړونه

بس يو ځلي کتل دي وه او يو ځلي مسکا
زموږ بس همدا هيله وه هم دومره اميدونه

زمونږ سل ياران پر سلو لارو ولاړه
يک تنها ناست د ميراتو هيلو سر ته

سترگي مه اړوه جار چي په شر واړو
افغانان يو بهانه غواړو وه شر ته

زمونږ پر هيلو څه د ناهيلي گردونه پنډ دي
زمونږ په اميدونو د مرگي وبا د گډه

زما هره بريا کي د ښايستو د سوالو اوښکي
زما په زندگۍ د مور او پلار دعا د گډه

له ډاره د ښايستو سترگو ته هم شکمن ورگورو
په ښار کي مو د کرکي نفرتو بلا د گډه

تا هغسي دنيا ته ځان ثابت کړی لکه وې چي
په تا پسي زرگونه قافلې د انسانانو

ته نور سه ته رڼا سه ته خراغ سه ته مشعل سه
پرته دي مخ کي تکی توري شپې د انسانانو

په کومه قافله کي چي تورتم رڼا يوه وي
هلته هيلي حتما ماتېدې د انسانانو

موږ په عشق کي لیوني سو ته په دار سوې
خومره سخت قانون دي کښېښوئ منصوره

ما مخ واړوئ او ټول نظر مي ټول کړئ
افغاني بانه دي ټيټ نه سول مغروره

د هیواد له بربادیه
خلاص نه یار ته سو نه رب ته

مور به سترگو ته قلف کښېږدو
جونې پرېږدی و مکتب ته

د عشق لاره کې بې لارې
تابع نه یو و ادب ته

داخل ستا د مخ په دین سو
ستا د سترگو و مذهب ته

مور بدنم د زمانې
د حسينو په کتو

نه ته ښه سوې نه مې زړه
نه عشق وسو نه پښتو

نه تسبيح سولې نه ساز
نه د خدای نه د ښايستو

چي دي حسن زما د عشق غوندي مظلوم سي
نو احساس به مې هغه وخت در معلوم سي

آتشي حسنه ته راسه او بيا گوره
دا وجود به درته ويلي لکه موم سي

د کلي په دیوال باندي به ولیکمه امن

او ستا په شیدویې انگو تکه سپینه سوله

.

.

.

.

.

د کلي په دیوال لیکلی امن خوک وران نه کړي

او ستا د شیدویې انگو سوله دي شې سوله

نه ډک سو د ملنگ کچکول د خدای ج د خزانو څه

نه زیاته دا دنیا سوه له قارون او له نمروده

ژوندونه څنگه تنگ دې گلابي قالب کي سولې

نو روحه څنگه ولاړلې له دې نازک وجوده

ژېړ کميسي جينی ولي راته خاندې
ژوند مي ستا د کميسه په شانتې نه دی
چې رنگونه يې ځلا کوي پرکيري
نه يې منځ کي د خالونو رڼاگانې
نه يې پتي آيني منځ کي ځليري
ژېړ کميسي جينی پورته دي ټيکری
لکه ژوند داسي وه غاړي ته در لوييري

ما خو ته وبايللي بڼه نو ته پرې غور وکړه
ما سودا بایله او تا خپل خربدار و بايللی

د وطن هره منظره له ساندو ساندو ډکه
سحر په ویر راځي ماښام یې خمار و بايللی

زموږ د زړونو د هوس دروازي بندي سولې
زموږ خیالونو د خوښۍ انتظار و بايللی

ځيني وخت ژوند سړی اړ کي چي ځان پريردې
ځيني وخت به دي د نه وجود ارمان وي

ما د سوال لاس هر سړي ته اوږد کئ بيا هم
راته را نه کئ هيچا هم په اخلاص لاس

ځيني پيښي بيخي هيڅ له خياله نه ځي
بعضي وخت سړی له ځانه په ضرور يې

ضرورت بيخي د نه سړي اولاد دئ
د هر چا در ټکولو ته دې اړ کي

احتياجه ټول وطن کي بل څوک نه وو
ضرورته تا زما گريوان پيدا کئ

بدرنگ ژوند او تنگ دستي او بلها زور
زما د اوس وخت لومړني انډيوالان دي

بلا په ځان پسې د ځان به څه در څخه غواړو
دوعا به مو د ميني، د لالي يا د هيواد وي

ورځه ميني بلا څړيکو مي زړه راته نيولی
ورځه ميني له تا پرته په نورو دردو ښاد يو

زخمو نه که دي نه وينو زگېروي که دي خاموش دي
وطنه ستا په څېر يو موږ به چيري؟ بې تا ښاد يو

که عشق دئ که وطن دئ که مو هیلې ارمانونه
ژوندون د اخيري ارزښت په څېر ليلاموو

موږ نه خرسوو عشق، ملگرتيا، انسانيت
له هر څه نه پومبې ځانونه ډېر ليلاموو

څه ماتي حوصلې دي څه ناهيلي غوندي زړونه
هېواد دئ که لالی دئ په يوه مي زړه ټول نه دئ

د لویو هیلو سرته رسېدلو اومید خلاص دئ
چي زړه مو ترې راټول کې دا هم زموږ دپاره ښه دئ

راکړی درد مو مه زیاتوه خیر کې اخلې نه
ناراضه به سې ټوله د زړه زور اوبه اوبه دئ

ښارونو کي چوپټيا ده پاتحه پکښي شروع
رواني ويني خاڅي له مذهبه له مکتبه

کابل به مسلمان او کله هم د چا سيال نه کي
چي څوک ورته راپاڅي له مذهبه له مکتبه

نه يې خواخوږۍ سته او نه يې د خفگان سپړۍ
د کابل ويني او زما اوښکي ارزانه دي

زه د زړه د درېدلو څخه بېرېرم

سأه مي بنده ده او نه يې سم ايستلای
خدای سته څه راته پېښ سوې يا پېښېږي
زړه کي زر رنگه خبري راولاړي
له دنيا څخه مي ولي کرکه کېږي

زه په ځان کي په عذاب يم زورېرم
زه د زړه د درېدلو څه بېرېرم

خدای سته څه گيلې ولي يې کومه
هره هېله ولي بيا در يادومه
خدایه هره شپل سوې دوا مي ولي
ستا تر دره وړمه بيرته يې راوړمه

خدایه زه مي په وجود کي نه ځایېرم
زه د زړه د درېدلو څه بېرېرم

زړه مو يو دئ پکښي ډېري هيلي پاتي
په يو قبر کي بلا مري پراته دي

يو ښکلی خو سلام د مسنجر د لاري وکئ
زاري کومه خواست کوم آخیر مسلمانې ده

هيله کوم پرې موريدئ چي خپل ځانونه هېر کو
ماتي حوصلې دي زړونه ټول د وينو ډک دي

دئ جنگ مردگو ټوله فاجعه بده يې داس
د ښکلو د خهرو څه يې خندا لوتلې ده

زموږ مردار خواره دي لا تر اوسه په اخته
جگړه مرداره کله کوم وخت چا گټلې ده

د حورو اوازي دي او پر دغو اوازو
څو کاله د وطن زلمکو سا بایللې ده

چي مرگ مو غوښتئ ستا به پېرزوينه پر مور نه وه
چي ژوند مو غوښتئ هيڅ دليل يې نه پيدا کېدئ

ما خپله خپل د مړو هيلو پاتا و ځان ته ورکړه
ما خپله خپل مړ سوی وجود خپل پر وږو وړئ

کوم درد و چي علاج يې ستا لیده نه وه گينه
کوم سوز و چي اواز يې تاته نه دررسېدئ

چي مور ورته لېرلي يا مو کړي دي پر ښکلو
زرگونه سلامونه بې جوابه پاته دي

نو ستاله ږنگه وروسته بې خبرو وم خو اوس بيا
د زړه غوښتني سر پر سر بې تابه پاته دي

مور څه خپلي غوښتني ستا دپاره کړلې خاوري
نو ته خو هم يو څوک راکه چي غم مي لږ راسپک کي

حساب به ورکوي د پښتو ملک دئ اوس خير دئ
تسبو ته دي شيخ جوړ د مات رباب د تار زمبک کي

ژوند ته مي په يو ځل درېدلو کړله خوله سترې
ښکلي هم د لاري منځ کي چاته درېدلي دي

مور لکه د گل غوندي هر موسم کي بېل رنگ يو
شيخ سره تسبیح وايو دم سره گډا کوو

خوشحالی لره وړې بهانې غواړو
و غرو ته د دردونو مو تکیه ده لگولې

هر څه رانه په داسي بیه مه اخله خاونده
چي بيبي يې کمزوري انسانیت ادا کولې

تا ونه خندل ناهیلی سومه پاته
تا مي خدای ته کړې دوا کړه مسترده

ته بیخي تر اندازې زیات ښایسته وې
زه هم مینه کي وتلی وم له حده

يو وجود د تنهائي وه سر ته ناست وو
يو وجود وو چي دنيا ور سره تلله

بندگان وو موږ غوښتني ستا پره نه کړې
ته خو خدای وې تا دعا را ردوله

کوم ماښام وو چي موږ نه درته ژړله
کوم سهار وو چي غوښتنې تکرار نه وې

خومره تويي سوې خو نه سولې قبولي
بل علت وو؟ که مو ويني د کار نه وې؟

د ژوندون په هره بېله ثانيه کي
زموږ مقتولي هيلي بلکل د شمار نه وې

سخت وې نه پوهېږم ولي مي کولې
زړه ارام او مرگ ته ولي تيار نه وې؟

ښه صحيح ده پخوا هر رقم چي وې خو
زه قسم خورمه چي دوغونه خوار نه وې

خان دي تولولئ سي؟
يه توتيه توتيه جامه

لبر همت د تلو راکه
پيني دي بنکلوم گامه

ژوند تېر سو په ارمان يې د ليدلو د کتو
ما قبر ته ور تا کئ د حسينو په لاسو

زما وينه هديه بوله په شان د اسماعيل
ما سر نذر منلی قرباني د پښتنو

وگړي يې مړه سوې دي يا ساه وي يې زندی
سکوت دئ هديرې هم دي په مثل د ښارو

يو قبر کي مو ښځي کړې لکونه پيغلي هيلي
په يو تکبير مو وکړې جنازې د ارمانو

مور سوله غوښتې وه له خدايه څه په لوړه بيه
شر خوښونکي دي د جنگ پر قيمت غور وکي

نه د خپل ځان سونه د ژوند او نه د بلي ميني
نور دي نو زړه د غمرنگ پر قيمت غور وکي

له خوبه د نازک لالي قربان چي مزاحم دئ
د سترگو د کونجونو د سورخيو تاب يې نسته

سلام مي ورلېرلی دئ خو وخت باندي وتلی
څویم ځل دئ چي گورم میسنجر جواب يې نسته

نو خدايه زه به کومه يوه مخ ته در ته کښېږدم
په زړه کي هيلي دونه دي چي هيڅ حساب يې نسته

لږ موده کېږي يم داسي زه شکمن سم فکر من سم
چي دعا ده که ښرا ده چا چي ژوند راته غوښتلئ

لا دي تل کي گېله گرځي لا دي هيله سته چي راسي
زه حيران يم چي زړه لا لالی نه دئ پېژندلئ

که خدای دوه انتخابونه ماته دې دنیا کي راکي
يو مي ته ور څخه غوښتي او وطن مي يادولئ

هر ساعت کي شندل کېږم ما خپل ځان پر تا سپارلئ
ما که هر څومره کواي سوه ځان مي نه راټولولئ

ټوله شپه له درده وېښ وم د جانان وو د وطن غم
ملا جانه لږ کرار سه اوس دستي سوم خوبولئ

استاد بناد ته :

أستاده د ماښام په تاریکیو کي ورکېږم
استاده د ابشار په خبر گړنگ ته ور بهېږم
استاده د یوه آفت نه بل ته پنا وږمه
استاده د بلا نه د دېو غېږه کي پوتېږم

استاده عذابونه هر ساعت تجربه کېږي
استاده قیامتونه دي چي هره ورځ تېرېږي
استاده نه مي ذهن نه مي سد ورته رسېږي
أستاده لاري ټولي نا مالوم لور ته غزېږي

استاده هر نیم گړی ارمان سترگو ته ولاړ دی
استاده یو ناکامه داستان سترگو ته ولاړ دی
استاده د انسان پر شرافت مي شک پیدا سي
استاده یو بې وسه انسان سترگو ته ولاړ دی

استاده له عفته څه يې ويني دي پاشناکي
استاده د وطن مور اوښکي څوک کي ورته پاکي ؟
استاده د رنگونو د جهان رنگ سور بخن دئ
استاده درد دئ غم دئ او څه څړيکي دي بې باکي

استاده هره هيله دلته زر ځلي مړه سوې
استاده جنازي د ارمانونو پر وړو وړو
استاده دا تابوت د دې ناچيزه دعا گانو
استاده دا مردودي به د ځان سره تر څو وړو

استاده ژوند د کومو کومو ټکو ترجمه ده ؟
استاده زندگي دغه بې خونده تجربه ده ؟
استاده تقدس د خدای ته دوه لاسي سلام دئ
استاده موږ که وايو او کنه زړو کي گيله ده

استاده ځان او نورو ته به څومره دروغ وايو
استاده په کاذبو وعدو ژوند اومينه پايو
استاده نظرانه د بدبختۍ څه ور ادا کو
دا سر که يې په کار وي سر ننه ورځي دا يو

استاده دنيا بس دغه د ترس او بيري فلم
استاده مور به هيلو ته هيڅ نه پکښي رسېږو؟
استاده د دې فلم خاتمه بې خونده نه ده ؟
استاده آن خيالونو کي اخير نا کامه کېږو

استاده درد تر کومي کچي ښکاري په کوم حد کي
استاده زړه دئ سترې سو په چغو په بغارو
استاده کوم يو ږغ به مو تاثير وکي احد کي
استاده زده مو نه دئ چل د بل رنگه کوکارو

دا څنگه نا ممکنه ناممکنه تقدير غواړې
نو زړه په کومه هيله دي کرار کمه چي ژاړې

له بيا بيا راکتو څه دي زرگونه وار مننه
هغه سي پاته نه يم لکه څه رنگه چي ولاړې

جميله د دېوانو بستري کي ور څه ټولي
خالقه وه کابل لره د قاف شاپېری راوړې

دې ښار کي اورېدلو ته غوږونه پاته نه وه
دردونه د وطن به نو په کومه ژبه ژباړې

مکمل به سم زړگيه
بس دئ يو ځلي که راسې

خه اړيکه نه پاتېږي
ضرورته که ادا سې

ستا به خه و سي حسينه
يو ساعت له که زما سې

هره لار کي دريدلی گوندي ته ور باندي راسې
هر يو پل مي تعقيب کړی گوندي تاته مي نيژدې کي

قاتل قتل کرم او ولاړئ زه له درده څه تاوېږم
خون بها مي ور بخښلې خو چي سر می را څه پرې کي

زنکدن دئ ژبه ماته هيڅ مي خوله کي نه جوړېږي
لږ توفيق خاونده ورکه چي حرف پره يې د نامې کي

بس هر ښکلی چي ووينو دريرو مينېرو
د خدای د نعمتونو نا شکري کله کوو

د هر چا سره خوا کي د هغه په شاني اوسو
د ډم جانان په خوا کي ملایي کله کوو

د خدای ښکلی تخليق پتوئ مه مسلمانانو
پردې څه دي چي پتي تجلې کي د خالق

وه هر يوه كتونكي ته كوه مسكا لاليه
مخلوق كي به ژوندۍ د عشق جذبې كي د خالق

ما چي زړه ليلام ته ورکئ
چارغ ونه کئ چي زما دئ

په خوله نه وايي خو بيا هم
گيله من خدايه له تا دئ

زما اميد خپل خداى ته دئ نو هر څوک چي يې وژني
جرات به يې لري چي هيلي مړې كي د خالق

بل ځل چي ميسج وکې، کېدای سي چي زه نه يم
دا ځلي ريشتيا وایم، د زړه يمه زړگيه

دې دنيا کي هر سړي جانان غمخوار پيدا کئ
څوک چي دي يواځي وليد، زه يمه زړگيه

تېره ورځ دي چټ پر نيمایي باندي پرېښی
څنگه به اوس ووايم، چي ښه يمه زړگيه

چي زایل يې د حسين حسن زوال کئ
ما د هر حسين په پښو کي ور حلال کئ

زما وېنه د وطن کانه ته ورکئ
پرې ښايسته يې د نازکي زني خال کئ

منگوتي ترې جوړ کئ گران افغانستان ته
د وجود خاوره مي خټه د کلال کئ

د هډوکو څخه کار د نېزې واخلي
او د پوسته څه مي جوړ د توري ډال کئ

قرباني مي کئ چي يوزه قرباني سم
نو کېدای سي چي راضي مو ذوالجلال کئ

نه مو د ظاهر نه د باطن کيسه صحيح ده
مات يو په وجود باندي د زړونو په رقم

پېښه يوه ختمه نه وې بله راپيدا سي
ژوند مو گرځېدلی د خوبونو په رقم

موږ که د شهيد عشق و سر ته دعا وکړله
ته دي هم د حسن جنازه نوره در پورته که

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
زه د ژوند په واقعاتو کې راگير يم
ځانغوښتنه کې د نورو وجود وژني

زه په داسي موجوداتو کې راگير

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
په هوا کې لگيدلی د مرگ شور دی
هري خواته مې ژوندي مړي پراته دي
په انسان کې لا هغه فرعوني اور دی

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
هيولا مې په وجود کې تنگه شوې
هغه نشته چې وه چا لره ژوندی وم
د خيالو نړۍ مې ړنگه بنگه شوې

پلاره! څنگه به ژوندی شمه درپاتي
څوک مې نشته چاته حال نه شم ويلای
زه انسان يم اخيري حد ته راغلی
په وجود کې دومره درد نه شم زغملای

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي

ارمانونه مې يو بل پسي رالويږي

هيله کله هم د ژوند لپاره نه ده

زندگي به د خوبو لپاره کيږي

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي

ت څراغ يم بې لمبې يم بې رڼا يم

مصنوعي مسکا په شونډو گرځومه

د وجود د هري برخي نه جلا يم

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي

زه د خپل روح مړ وجود پر وږو وږمه

يوه ورځ به دغه بار له وږو کوز کړم

يوه ورځ به دغه پيټی هم ايردمه

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
مخاطب مې د وينا لپاره نشته
د يارانو په دې ډک محفل کې بيا هم
کوم رازدار سپی زما لپاره نشته

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
زندگی ته بهانه کله جوړيږي
تير ايستل به د خپل ځان کوم تر کومه
دا وجود به مې ترڅو پوري پاتيري

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
لا ترڅو پوري به غوښي ځان خورمه
لا ترڅو پوري مې مړ وجود د ځان مې
په دې خپل ستومان ځان کې گرځومه

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي

خپل وجود کې په خپل ځان باندي راتنگ یم

څه په دې دنیا کې لار دبقا نسته

زه د ټول دنیا په بدو باندي رنگ یم

پلاره! څنگه به ژوندی سمه در پاتي

خطر پېښ دلته عزت ته گام په گام دی

د رشتیا وینا جرأت په چا کې نسته

هرسړی دلته غلام ابن الغلام دی

د هېلو هدېره وه؛ ما بې وسه ور کتل

د درد لاره اوږده وه؛ ما بې وسه ور کتل

لذت وو که خوښي وه؛ تا را نه کړه اجازه

مستي وه که نشه وه، ما بې وسه ور کتل

ما ونه کړه له تانه; په سبب د گستاخی
په زړه کي مي گېله وه; ما بې وسه ورکتل

يو قبر کي مو ښځي کړې لکونه پېغلي هيلي
په يو تکبير مو وکړې جنازې د ارمانو

مورځه وغواړو؟ خدايه مور به کومه هيله دوا کو
په څه پسي چي زړه تړو بس مه يې رانه اخله

که هر څه راکوي نو ته يې خپله راته راکه
که هر څه رانه اخلي نو خو ته يې رانه اخله

زما وجود زما دزندگی خاورین مزار نه وو
ژوند لکه مغروره ښکلی هیچاته ایسار نه وو

زه چې چا غوښتمه ما د هغه پروا نه ساتل
ما چې څوک غوښتلی هغه ماته انتظار نه وو

مور نه وړو د مجلسه څخه زړونه سلامت
پیسی چې څوک بازار ته وړي سودا باندي کوي

د ښکلو له دربار په خالي لاسونو راغلو
اوس ته یې ته هم ښکلی یې چې څه به دي جواب وي

مور د حسینو بې روخي لیدلې
سگرېټ وژونکي دي خو نه یې پرېږدو

مرگی څه وو د خیالونو خاتمه وو
ژوندون څه وو خو د هیلو قتل گا وه

ستا د مخ په هېله پایېدو او اوس نو
نه ته هغه وې نه ستا د مخ رڼا وه

استاد: نورالله بناد ته:

ژوند استاده د بودا مجسمه ده
په زرگونه انسانان ورته ټیټیږي
هر څوک غواړي چې نژدې ورلره ورشي
او د هیچا سره خوا کې نه اوسیږي
د هر چا نه یې قد څو چنده اوچت دی

د هیچا لاس یې گریوان ته نه رسیږي

ژوند استاده یو نیم گری غوندي فلم

یو نیم وخت د خوشحالی یو څو سحنې دي

یو نیم وخت د ژړیدلو کړیدلو

د خپل ځان د ازیت د خوند شیبې دي

ژوند د نورو د خوښۍ او د ځان زور

ژند په ځان باندي رښخند دی مسخرې دي

ژوند استاده ستا د یو ساعت لیکچر دی

یو نیم وخت پکې خوښي وي او خندا وي

یو نیم وخت وي خیال ټولگي کې شندل شوی

او محدوده مو همدغه سي دنیا وي

ژوند یو نیم وختي بیخي له چا پردی وي

ژوند یو نیم وخت خو بیخي له چا جلا وي

ژوند استاد د مغرور ښکولي یاري ده
چې روان وي پښه نیولی نه دریري
چې دي کله ورنه زړه موږ شي نو بیا خو
یو ساعت یې لکه کال هسي تیریري
ژوند له مانه مرور او زه له ژونده
زه په ده او دی په بل پسي زوریري

ژوند استاد نا مالومه شان صحرا ده
انسانان پکي روان دي او ورکیري
پل چې واخلي شاته وگورې څه نه وي
پل دي سم دلاسه تا پسي ورانیري
ژوند یو جبر دی په ما دی تپل شوی
ته که و غواړي که نه غواړې نو کیري

ژوند استاد د عطار لالا دوکان دی
تورل شوی نرگسي رنگ گل گلاب دی

چې خوشبو نه يې نور خلگ مزه واخلي
زما په ژوند باندي د بل سړي حساب دی
ستا و شور لره به نور خلگ گډيري
ژوند خو هيڅ نه دی که دی درد د رباب دی

ژوند استاده يو بدرنگه غوندي خوب دی
تخريب شوې يې بټنه د تکرار ده
ژوند بيخي له چانه پورته له چا کښته
ژوند د غره د ټيټو پورته غوندي لار ده
ژوند د خيال د سوداگانو ښاريه ده
ژوند زما او د جانان تر منځ لانجه ده

ژوند ته مې په يو ځل درېدلو کړله خوله سترې
ښکلي هم د لاري منځ کي چاته درېدلي دي؟

استاد محمود اياز ته :

دلته نور د رڼا ت دئ

دلته مړ انسانيت دئ

دلته يو د بل بېزاره

دلته جوړ خدايه قيامت دئ

دلته هره هيله مړه ده

دلته مات هر يو قامت دئ

د دې خلگو غرور دومره

له خدايانو نه اوچت دئ

دلته هر حسن خاموش دئ

خلاص د هر ښکلي د نازه
دا زموږ د وطن حال دئ
يه زما محمود ايازه

زړگي کونډه سو مينه مړه سوه
ضمير خلاص سو د وجدانه
دلته روح له ژونده تللې
ساه وتلې له انسانه
دلته يو صفت د خدای ج دئ
رحم نسته له رحمانه
دنيا مړې سترگي درگورې
زما بدنام افغانستانه

دلته هېله د خير نسته
له انجامه تر اغازه
دا زموږ د وطن حال دئ

یہ زما محمود ایازہ

خہ کافره خاموشي ده

هر يو ذهن مو رکود دئ

د ولاړ بتانو ښار دئ

بې خوځښه مو وجود دئ

هر خاکښه يې فرعون

هر په ځان غټ يې نمرود دئ

اور يې ختم لمبه ولاړه

دا د سوي وجود دود دئ

نه خه وايي نه خه اوري

که ایاز دئ که محمود دئ

پر څهرو باندي مو گوره

ترهېدلی شان جمود دئ

زړه د زړه له درده او له څړيکو څه خبر نه دی
زړه که زړه درلودلای نو به دومره دردېدلای نه

زما مړی پر خړه یوسئ د لحد تر غاړې پوري
په ما باندې درنې نه کئ وېرې د انسانانو

شکولای بې د یو بل نه په ژوند د بدن غوښې
که چیرته وای په لاس کې فیصلې د انسانانو

هغه هم وخت وو ستا نامه په بسم الله یادېده
هغه هم وخت وو در پسې چي اوښتې سترگي

هغه هم وخت وو چي غرور مو غرونو نه ماتوئ
دا نو هم وخت دئ چي د شرمه څه وړو مړې سترگي

چي اوس به هم انسان د انسان درد دوا کوي
وه زړه ته مي هيڅ نه لوړي په زړه کي خواخوږي

نې فرض وسيله او نې سنت سلام جواب کوئ
د دې دور د ټپکو وه بس دا مسلماني

لالیه زړه په کومه اندازه باندي خوږيري
لالیه په څه حد کو عذابونه د وجدان

موږ نه وايو سندرې د وطن د ازادۍ
نور پرېږدوئ چي پاته سي غلام افغانستان

استاد محبت ته:

استاده ژوند ژوند نه دئ ژوند عذاب دئ ژوند وبال دئ
استاده زما په زړه يو زه خبر بل ذوالجلال دئ

استاده اندامونه مي زما نه دي پردي دي
استاده د وجدان جواب مي هيڅ نه سم کولای
استاده د دنيا د عذابونو منځ کي گېر يم
استاده د وطن خاوري ته نه سم ور کتلاى
استاده شونډي قلف دي په څهرو خبري کېږي
استاده د الفاظو ټکي نه سمه ويلاى
استاده ته خبر يې په دې دومره لو دنيا کي
و خپلي زندگۍ ته دليل نه سم جوړولای

استاده ته خبر يې ټول وطن کي داسي حال دئ
استاده زما په زړه يو زه خبر بل ذولجلال دئ

استاده درک کواي سې پر موږ کوم عذاب تېرېږي
استاده له زخمونو څه مو سرې ويني بهېږي
استاده خپل پر پوهه مو لعنت ويلي هم دئ
چي هر څو توافق وکمه نه ور سره کېږي
استاده د خدايي دعوېدار اوس هم ځای ځای ناست دي
استاده د وطن ناموس ليلام دئ ليلامېږي
استاده دغه خاوره به بيا غېږه کي ځای راکي؟
استاده زموږ وجود به څنگه نه ترې نه شرمېږي
استاده د دې خاوري زړه کي څه بلا کيسې دي
استاده چي خوله نه لري نو څومره به زورېږي

استاده زموږ واکمن څوک دئ موسی دئ که دجال دئ؟
استاده زما په زړه يو زه خبر بل ذولجلال دئ

استاده مسلط پر مورځه بل رقم آفت دئ
استاده چي څه ووايي د کوم سړي جرأت دئ
استاده د انسان پر انسانيت مي شک پيدا سي
استاده شرف څه دئ او دا څنگه شرافت دئ
استاده اوسنی انسان ریشتي خنځير طبييت دئ
استاده دا نو څه دي دا نو اوس زما کرامت دئ

مورځ نه پېژنو څوک چي مو موذن دئ او بلال دئ
استاده زما په زړه يوزه خبر بل ذولجلال دئ

ښکلي دي اوس را نه گيله نه کوي

نه زه هغسې يم نه زړه هغه دی

تر مرگه ورسته څه را څه پاتېږي په میراث کي
یوه کونډه مېرمن او څو میراتي پېغلي هیلې

اوس دا راته معلومه سوه له تانه وروسته درده
چي داسي تجربې سته چي چانه دي ازميلي

ژني ارمانونه مي بې ساه وجود ته گوري
پېغلي پېغلي هیلې مي و مړه جسد ته ژاړي

موږ هبله د خیر وکړله له هري فاجعې
د ډمي ضرورت وو و هر چا ته نژدېکت

موږ ته څه را پاته سوه موږ کمي خوا ته ولاړ سو
دا دنيا د دې ده آخرت خو د هغو دئ

ژوند دومره ارزښت نه لري څومره چي يې ښيو
مرگ څه دئ خو بس همدا تصوير زموږ د کړو دئ

په راتلو دي زه د ځانه سره راوړم
چي ته ولاړې بيا نو دی په خپله نه وو

نه په ساندو نه سندرو راښکار کړل
د دې ښار ولس په داسي خوب بیده وو

څه خبري يې په سترگو کي راټولي
څه ارمان يې وو چي پاته يې پر زړه وو

يه سپينو مرمينو نازينو څوک مو غواړي
افسوس راته درېږي حورو ستاسو پر نصيب

يو پېوړل ټيکري د پښتنو پېغلو د سره څه
اي د جنت حورو ستاسو سرو اوسپينو غاړو

څه گېله به وکو موږ د نوو مينانو
موږ په لويه ږېره خپل بايللي زړه ته ژاړو

موږ ته که څوک راځي حق چي يو ور پکښي وغواړئ
ژوند به انتخاب نه کو جانان وطن به غواړو

پرې موږ دئ چي حق د خپل خالق د ژوند ادا کو
يه د جنتو پر دېوالو باندي ولاړو

هر حسين دومره بدنام دئ
درېداى ور سره نه سو

تا هم نه منل رام نه وې
تېر دي حسن سولو بڼه سو

زموږ نه ور سره کېږي
خليفه دي خدايه بيا ځل
د قايل پر لار روان دئ
شرافت ور څخه محوه
رنگ روغن يې د انسان دئ
که څهري دي محوه سوې
د رنگ رنگ رنگ حيوانانو
سپي غوايي را زرغون سوې
په څهره د انسانانو
ته يې کبر نور زوال کي
يه قاهره يه قهاره
انساني خدايان کړه ختم
لايزاله ذوالجلاله

يو ځل بيا را خپور ماتم دئ
ابو جهل دئ ختلی

د کعبې خپېڅلي بام ته
غواړي محوه انسانیت کړي
خلگو ټولو غوږ نیولی
د شیطان نوي پیغام ته
نه څوک وایي څه نه اوري
د جال اوږد کمیږي اغوستی
تېر ایستنه د امت کړي
سر راپورته که غمخوره
یه محموده یه احمده
ستا امت له لاري باسي
محمده محمده

شیطان سپور په سپینه اسپه
ټول د خیر او شریې لاس کي
د قیامت په شاني گوري
اندرون د انسانانو

دجال پورته کښته ځغلي
په مستۍ او خوښۍ سر دئ
زموږ هيڅ په وس کي نه دي
هېڅ مو نه کپړي د لاسه
اسراييله شپېلۍ پو که
عيسى نور نو بالا راسه

دروند استاد نورالله ښاد ته:

استاده عجيبه گنگس حالت دئ نه پوهېږم

استاده خو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېږم

استاده انساني شرف په څه څه کي دئ او څه دئ؟

استاده انسانيت تعريفېدلای سي که نه سي؟

استاده پستي حد لري که وي نو بيا تر کومه؟

استاده که انسان کي انسانيت وي نو بيا څه سي؟

استاده ژوندون څه دئ او قيمت يې ولي جگ دئ؟

استاده ارزښت څه دئ د جگړې او ولي وه سي؟

استاده هېواد مخکي دئ که ژوند د انسانانو؟

استاده پر هېواد دي گلالي انسانان مړه سي؟

استاده زه انسان یم د انسان خلاف جنگېږم

استاده خو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېږم

استاده تياره اصل ده که اصل يې رڼا ده؟

استاده ښه تر مخه که بدي مخ ته پيدا ده؟

استاده د فاني انسان غوښتني ابدی دي؟

استاده ژوند مو اصل دی که اصل مو فنا ده؟

استاده د عدم وجود پخپله یو وجود دی؟

استاده عدم هم د ژوند یو برخه یوه خوا ده؟

استاده په پردی هستی خطا یو نه پوهیږو؟

استاده جنگ پرې موږ کوو خو دا دنیا د چا ده؟

استاده د خیال هیڅ یوې گوشې ته نه رسېږم

استاده څو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېږم

استاده آدم مخکي دی که مخکي ترې مذهب دی؟

استاده د نیکیو د تللو معیار څه دی؟

استاده مینه څه ده او د څه نه پیدا کېږي؟

استاده نو د مینې مرکز ذهن دی که زړه دی؟

استاده مینه مخکي ده که حسن ترې لمړی دی؟

استاده مرگی حق دی خو یو څو ورځي ژوند ښه دی

استاده زه د ژوند په گلوډيو کي ورکېرم

استاده خو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېرم

استاده جنگ پر څه دئ او پر څه څه باندي کېږي؟

استاده د چا ژوند اخستل حق د يو چا کېږي؟

استاده انسانان جگړه کوي د څه دپاره؟

جنگ خپله يو هدف دئ که وه بل هدف ته کېږي؟

استاده زما په اند مينه په يو ځل کتو نه ده

استاده مينه هم له بيا کتو نه پيدا کېږي

استاده ضرورت څه دئ د لاري د ټاکلو؟

چي لاري کله ډېري سي سړی پکښي ورکېږي

استاده زه د زړه عقل په منځ کي حيرانېرم

استاده خو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېرم

استاده تاريخ څه دئ بېله دې ځان تېر ايستنه
استاده موږ له خپل قاتله هم کړې مننه
استاده پښتو څه ده غيرت څه دئ خرتوبي ده
استاده جگړه څه ده د بدذاته کس خواري ده
استاده ستا د سترگو نه قربان سمه حيران يم
زه خر يم که سړی يم که غویي يم که انسان يم

موږ لکه د گل غوندي، هر موسم کي بېل رنگ يو
شيخ سره تسبيح وايو، ډم سره گډا کوو

خواري ايره کيږو به مې وجود به نه لرو
شمعي غوندي ځان سوزو اور کوو رڼا کوو

د نازک جانان زړېسوی
خدايه ستا مهرباني

زما په يو نظر کتو
ازار وسو د لالي

زموږ ژوند دي سي تمام
ستا دي پاته سي ځواني

زما ابرو زما عزت
ستا د يو نظر قيمت

د شهوت خيالي ارضا
دا تعريف دی د جنت؟

ما و نه ليدئ دليل
د انسان د شرافت

ژوندون څه دئ بېله دې
يا احتياج يا ضرورت

موږ رتلي د تاريخ
دغه دئ زموږ حقيقت

ما اوف ونه كئ ته تلې
تو پر دې مينه لعنت

يويشتمه پېړۍ او
د پښتون قام جهالت

مجلس ډك دئ د پردو
د يار دا بې وخته ست

ته د چا سوې زه د چا
په موږ څه وکړه قسمت

زما په مرگ به سي تمام
ستا د نه راتلو علت

ابوجهل دعوه دار
د کعبې د امامت

نه کابل ښار کي پردي
او نه ستا پر بارځو خط

دلته هر ذهن مردود
دلته هر فکر غلت

بد ڪوو ڪه ٻڻه ڪوو
خوڻهه مو د زړه ڪوو

خو در نه روان يو بس
يو نظر ڪاته ڪوو

خوي مو د جتانو دئ
نوم د پڻتانه ڪوو

ستا ڪوخه ڪي وخت نا وخت
اوس هم تله را تله ڪوو

لڙ چي پي قيمت ٻڻه سي
خڪه خو رانجه ڪوو

ستا تشي خدا ته ناست
نور دي نو مور خه ڪوو

مور د سر قاتل ته خپل
خواست د ژوندانه کوو

زړونو ته د هر ښکلي
گراني لاره نه کوو

د پردو حورو په عشق
پیغلي کونډي د باگرام

نه ته راغلې او نه مرگ
او پر ما سولو ماښام

عشق د بوري کونډي زوی
د هر ښکولي دئ غلام

تلم خو ته راغلي نو اوس
نر به وي چي واخلي گام

بنايسته زنه دي سبب
اوږدې سترگي دي بادام

د بازار پر هر حسين
موږ ويلى دئ سلام

د انسان قتل جايز
مينه عشق يې دئ حرام

حتمي ده چي همدا به کرامت د محبت وي
چي ناز د اوبو وړي پر وږو کاني پټه خوله

د ژوند مفهوم يواځي د نگار مخ ته کتل دي
سپرلي پسي رږبري د گل پاني پټه خوله

مور نه سنجوو گټه او تاوان د مخکي تلليو
مور يو د بل پر لار څو لکه زاني پټه خوله

بيخي ډېر ملامت دئ ما بخښلي دئ خو ولي
بيا هم تېروي وچ ستوني ته ناري پټه خوله

پر مور به قضاوت کوي لوستونکي د سبا
راتلونکي ته مور يود کتاب پاني پټه خوله

ما قسم اخستی یاره, چي ته نه راځې دلېته
ما حانث که په قسم کي, دروغجن مي که خو راسه

زموږ ژوند مجبوريټ دی; نه ترې کېږي نې کواي سو
د بې دینه امام نفل; وي اوږده خو بې اخلاصه

هره لاره چي کږه وي, حتمي نه ده چي وي بده
د بارځو څه کږې لاري, وي د سپيني خولې د پاسه

ستا وه مخ ته په کتو کي, څه خبري زړه ته راغلې
تو ف لعنت دي وي درباندي, ای شیطانه اې وسواسه

زما عشق مجبوريټ وو, او ستا حسن ستا غرور وو
تاته حسن پاته نه سو, عشق مي ووتئ د لاسه

په خندا سرتېری یار سنگر ته لېرم
لومړیتوب زما نه زیات یې د هیواد دئ

زموږ مینه به نو ښه پر مختگ وکي
په کتو کي چي د یار دونه فساد دئ

دې کتو کي مي بلا خاطرې غوټه
دې خهره کي مي د تېري ميني یاد دئ

انساني خواخوږي دونه لرم ځان کي
حسن ستا ځي زړه زما پسي برباد دئ

تا دنیا کړله پیدا د چا د رویه
ماته دا وطن د چا په سترگو ښاد دئ

ستا د نوم ذکر زما په نامه کېږي
شیرین حسن پوروړی د فرهاد دئ

وږم نسته د رنگيني پېغلي سولي
را البوتی د بدبویه جگړې باد دی

د هر سږي در ټکولو ته دي اړ کړي
ضرورت بيخي د هم سږي اولاد دی

د يار زړه ته سره د غرور نه سو رسېدای
د خوني چي چارچو ټيټ يي نو سر به ټيټوو

زما او ژوند اړيکه د قصاب او سپي اړيکه
نه رحم په قصاب کي وو نه مور وړ څخه تلو

د ژوند د خوند دپاره نمکين حسن په کار دئ
خواړه چي بې نمکه سي په زور يې تېروو

اوږدې سترگي ديار اوږده بادام د دهر اوت
په يو باندي دماغ او په بل زړه اراموو

نه يار مو پکښي وليدی نه زړه سو وړ څه مني
د يار د کور و مخ ته دا دئ څو بېرته راځو

ما دي وځوري د دښت سپي
بدرنگ مه وړئ زما تاب

زه هندو درته لگيا
ته ولاړ يې لکه بت

سترگي ښکلي دي د خوست
بنگ زموږ د دهرات

تهمت پيغور دروغ الزام او ظلم
قسم په خداى که پسي سر گرځوم

په بعضو خلگو پسي سترگي اوږي
په بعضو ښکلو پسي سر گرځوم

ژوندون چي بې اسري سي خپل وجود پر سړي بار سي
نو سترگي چي بې خوبه سي بانه باندي درانه وي

مور هر څه په مصرف رسوونې پرېږدو سبا ته
مور نه وړو د بازاره څه پيسي وي او که زړه وي

چي وخت اخيري وخت سي زندگي سي ارزښتمنه
سگرت کي بيا تر نورو اخيري لوگي خواره وي

ارمان به مې کولی خو ارمان به يې را نه غلئ
غربت دومره وهلي وې زما تيري خاتيرې

زه اړومه و بل ته زما بل ته احتياچ وو
که ټوله نه وې داسي وې زما ډېري خاتيرې

زه نه ساتم ياداشت د تېري سوي سحني ځکه
زه غواړم چي کړم ستا سره ستا هيري خاتيرې

ژوند که زما غوندي بدرنگه وي نو تېر دي سي
مرگ که د يار په شاني ښکلی وي نو را دي سي

لږ څه خوښي که زموږ برخه وي نو را يې که
زموږ خوښي که ستا په ښه درځي نو ستا دي سي

وه يار ته د کتو قيمتي وخت په دې کي تېر سو
زه نورو ته ورگورمه چي څوک راته راگوري

د خالق در کي به څه کمي رانه سي
ژوند دي داسي نه وي لږ شاني دي سم سي

د خراغ رڼا به خامخا کړي تته
دا لوگي دي د امکان تر حده کم سي

پښو ته يې د سپينو انگو سرخي را کښته سي
کله چي د سپينو قدمو په سر ولاړ يې گل

اوس د طبيت د ظلم دا اندازه وه گوري
لمر سره شبنم ځي او تر شا ورپسي ژاړي گل

عدل به وسي؟ امکان يې کم دی
قاتل روان دی، د قاضي کور ته

ژوند که رضا دی؟ خوښه مې نه ده
که داسې نه وي، تسليم یم زور ته

په کومو سترگو؛ نظر درو کم
څوک ورکتای سي؟ د سترگو تور ته

څومره چي ستر وي؛ چيغي يې نه وي
د شپې چوپتيا يا؛ د درياب شور ته

د ځان بنودونکو؛ ځانته پام نه دی
هومره توريري؛ دود چي ځي پورته

يو نظر وکه؛ د ناز په سترگو
ستا د بڼايست د؛ خريدار لور ته

د عشق د اثراتو حدود دومره زورور دي
د خپل يار د نامه په کليمه کي خرابيږي

په سترگو کي ولاړ ډنډونه مه پريدئ د اوبښکو
اوبه پاته د زرو په کوزه کي خرابيږي

د لوی فکر خاوند ته به تر ډيره د نوم ياد وي
صحرا کي پل ژوندی وي خو کوڅه کي خرابيږي

دا زموږ ذهن کي وهم دی که داسي حقيقت دی
څهري مو بښايسته دي آينه کي خرابيږي

د نورو خير چي غواړي له تهمته ځان سنډه مه
د لاري پر سر درختو باندي پروت د سپرک گرد يي

بنايستو باندي لاسونه اړول د ظلم حد دی
نو سترگي په درنيري خير که هر څومره سپک گرد يي

زموږ پر څهرو نه ښکاري که خاوري وي که دوږي
نازکو سره بد ښکاري که هر څو نازک گرد يي

د داسو ورځو موږ شاهد حال نه سو شاهده
د ښکلو د څهرو په شان له زړونو يې ورک گرد يي

زړگى د غوښي دى پيوند به واخلي
مگر داغونه يې ضرور پاتيري

غريبي ښه ده خو بيا دا سخته ده
په شته دنيا کي چي مجبور پاتيري

زه د سپي په شاني نه در څخه ځمه
اخيري هيلي ته هم نه پوره کيږي

ما خپله ککړی ستا تر قامته کړه را ټیټه
ما زما و ستا له منځه خپل ځان و یستئ جانانه

ولاړه زمانه به مو تر سترگو تېرېدله
موټر کي و سپاره کس ته دنیا ښکاري روانه

که ژوند کوي نو سل ځله به لویږي پورته کیږي
گلابه پر بې ځله خړه سورلي نه وي اسانه

زما ژړا تاثیر څنگه پر وه نه کئ حیران یم
دا واوره دي نو ولي خپل په څېر نه کړه بارانه

د ډيرو ارمانونه بيخي ډير وي او لوړ هم وي
د بعضو ارمانونه بيا يواځي يو سړی وي

چي زه درته ونه گورم ته ماته ايسار نه سې
نه ته به ښايسته يې نه مين درباندي دی وي

ظالم حسن ته موږ په کتو هسي کي ځان ستړی
يتيم پردي خيرات ته ورځ نهره تيره کړه

د چا چي آن په خيال کي د راتللو سړی نه وو
هغه سړي بيگا شپه تر سحره تيره کړه

کله چي هوښيار سي مرغه بيا مښلي په دام سره
خومره چي بې عقل سې نو ژوند کوه ارام سره

وږي هوسونه مو د هر حسن خواهش کوې
وږی سپی نو څه گوري حلال لا د حرام سره

هر څو که لويديلی يې خو بيا هم همت لوړ ساته
زر ځلي پاتيري پل خو بيا هم ځي د گام سره

د ورستي کال مي ورستی غوندي شيبې دي

ژوند مو هم دئ ورستي حد ته رسيدلی

زه ده ځانه څه په څو چنده را تیت يم

ځان مي نه دئ لا هم قد ته رسيدلی

ليکچرونه مونيم ياد دي نيم هير کړي
ستا خهره مولا په ذهن کي انځور ده
لا دا يو سوال مو استاذه بې جوابه
ما ژوند هست کئ که ژوند ماته وجود راکئ
د شهرت وړي دي دا پښتنه حل کي
چي اياز محمود مشهور کئ که مشهور محمود اياز کئ

د ورستي کال مو ورستۍ غوندي شيبې دي
ستا ليکچري به نور ختمي وي استاذه
خو پښتني بيخي ډيري لايحل دي
فکر مخته دئ که مخته تجربه ده
او احساس زموږ د څه نه پيدا کيږي
د کلياتو او جزياتو ترکيبونه
ضرورت څه دئ چي جوړ کړو تري خيالونه
تخيل مو ولي بره ځي اسمان ته
ناليدلي غوندي ووينو خوبونه

د ورستي کال مو ورستی غوندي شیبې دي

لا تر اوسه ذهن ډک دی د پښتنو

شیبې ولي تکرار يري نه که گورې

مخکه گرځي هر څه بيا بيا نه را څرخي؟

خوب د ژوند که ژوند د خوب انعکاسونه

مينه ولي او د څه نه پيدا کيږي

زړه تنگون چاته په کوم سبب رسيږي

هري ورزې ته مو هيله د خوښۍ وې

او د تير وخت کوو ولي اوس غوښتنه

د ورستي کال مو ورستی غوندي شیبې دي

نه به بيا صنف کي لانجه وکم چي جگ سم

نه بيا ستا د خبرو منځ ته دانگم

خو پښتنه کول ما کي يو مرض دی

رابطي له مرگه ورسته ولي شکيږي

څه اړیکه خو ماده نه ده چې مړه سي
او ددې ستر حقيقت نه څوک ډاريري
وخت گردش د سیارو دئ که کوم بل څه
او که سي دا سیارې بې حرکت
زموږ ژوند زموږ ځواني هم پاته کيږي

د ورستي کال مو ورستی غوندي شیبې دي
خو کیدای سي چې ژوند هم یوه ورز داسي
لکه زموږ څلور کلنه دوره پای سي
بعضي بعضي خاطرې به مي در يادي
زه به نه يم ته به پوست کوي پوهيږم
ډير که نه وي لږ به حتما در ياديږم
ستا پر ذهن به هغه شيبه در گرځي
زما وستا د تضاد سوال او جوابونه

درند استاد نورالله شباد مخاطب دئ ده ته ليکل سوی دئ.

مرگ مي ستوني ته راغلی؛ یو ځل بیا دي نامه اخلم
هر تهمت پریردم روان یم؛ اخیری غوندي الزام دی

زه په خپل ځان کي ورک سوی؛ زه په خپل ذات کي بیریرم
خاموشي چي وي ځنگل کي؛ ویرونکی شان ارام دی

ستا تر دره یم راغلی؛ د گناه ثواب بې یاده
سپي ته یو رنگه حساب دي؛ که حلال دی که حرام دی

مور چي ژوند کوو کوو یې؛ پر گردش خوړونکې محکه
دا دی بیا هم یم ناهیلی؛ دا دی بیا هغه ماښام دی

څه پښتنه د حالاتو؟ څه په درد به د وطن وي
څه بلعکس مامله ده؛ جت باچا او شپون امام دی

ته که نه یې ژوند روان دئ ته که یې هم سا چلیږي
که یو کانه پکښې ډوب سي او که نه وي سند بهیږي

خدای په کوم ځگي کي نسته خدای په کوم ځگي کي هست دئ
غم په کوم ځای کي پیدا دئ غم په کوم ځای کي وسیږي

ژوند مي کړیږو باندي پیل کئ حقیقت یې رامالوم وو
اوس یې گنگ سوم حقیقت کي اوس مي سد نه ور رسیږي

زه که نه یم بیا به بل یې بل که نه وي بیا به بل وي
د ساهل د غاړي ریگ دئ د چپو سره بدلېږي

لار که خره ته وي مالومه انسانان هم ورپسې وي
څوک چي نورو پسې نه ځي لکه پل به پاته کیږي

د ماښام خنجر ځيگر د اسمان پرې کئ
د ناکامه سړي هيلي ترې رواني

ژوند په هر سړي بلا بلا کاني کړي
نو و غره ته د ختولاري وي گراني

د يار غيره هم يو خوشيې خوره وي
د سند غير کي څه ټکري و خوري کاني

بوداتوب کي دنيا ټوله ځان خوړل دي
په ډسکو کي نڅاگري غواړي ځواني

لږ پريږده نڅاگري چي موږ خوند در څخه واخلو
روان يو وخت اخير دئ او پر موږ باندي سحر دئ

ته بڼه راته را وکه زما خاوري به در آ کي
زما پر خپله مينه آن تر دې حده باور دئ

نو څه ضرورت هره ورځ چي لاس کم ورته لپه
هغه زما په حال باندي تر ما لا هم خبر دئ

ليلام دئ ستا د مينې بهانه د پاتي نسته
قيمار ته مي راوړی که مي ځان دئ که مي سر دئ

ژوند کومه ځان تیر باسم
درد مسکا کي پتومه
خپله خپل د ځان د تندي
په خواږه انداز کي مرمه
خودي وژنم ستا په پښو کي
تقدس ليلامومه
زما ځانه بخښه غواړم
تا په کم قيمت پلورمه

ژوند کومه ځان تیر باسم
روحامات جوړ په قامت يم
دلرمخي ته دعا ده
زه نیمگړی عبادت يم
د سجدې پرته پره کیرم
هدیره کي جماعت يم
زما ځانه بخښه غواړم

زه بيخي در ملامت یم

ژوند کومه ځان تیر باسم
د آدم په روح قسم خورم
نه مې ځان چیرته پیدا کئ
نه د بل په درد او غم خورم
د انسان شرف مې داو کئ
د هوس شهوت ماتم خورم
خپل وجود باندي لگیا یم
خپل وجود پر هر قدم خورم
زما ځانه بخښه غواړم
که به لږ هم دا ستا غم خورم

ژوند کومه ځان تیر باسم
په تیاره کي ځان پریدمه
ټول خوښي د ژوند دي ستا وې

زه همدغسي بڼه يمه

وخت مي پښې راته تړلي

لار د تښتې لټومه

زما ميني زما ميرمني

لياقت دي نه لرمه.

دا مه پوښته چې ولي ستا په خوا کي يمه غلی
ښکاره ده چې په وړانه هديره کي به چوپتيا وي

خپل فکر دي تل دنگ ساته خپل خيال دي تل اوچت
دلورې غرو پر څوکه به تر ډير وخته رڼا وي

قربان دي سم لږ خيال مي ساته ډير درد مي ليدلی
زړې پانهي توييږي که هم لږ غوندي هوا وي

را څه غيره دي راکه او په خوږ درد کي مي نغاړه
دا ستا دلبر گنا عذاب دي هم گرانې پر ما وي

زه نه پريدم چې بيا يې شبنم غيره کي شپه وکي
گلاب شکوم پريږدم يې نه روا که نا روا وي

ځانته مه کيږه د نورو سره اوسه
په صحرا کي پل تر ډيره نه پاتيري

جار را ښکته سه مزغي دي لږ را مات که
لوڅپه د ساهل غاړي ته تيتيري

زړه به ښه درڅخه صبر سي اهار دئ
او خولې دي په مخ ماتي ماتي کيري

ژوند نو ولي د ژوند نوم ځانته ټاکلی
او مرگ ولي بيا د مرگ په نوم ياديري

ستا په تگ باندي گلابه تياره کيږم
په لويدلو د لمر هره شپه ماښام سي

څه ترڅه شيبه خواږه درد کي رانغاړي
په مسکا چي اخيري حد کي ناکام سي

محبت دئ سر چپه کانې پکښي کي
چي باچا به احتياج د خپل غلام سي

زه يې ځکه نامه نه اخلم په شونډو
هسي نه چي د ملگرو منځ کي خام سي

د آدم لوري دغه قيمت دي بس دئ
يو عزت لرم چي دا مي در ليلام سي

زه دي مات سمه قربان ژونده کوم دي
کتابو کي ارزښتمني پانېي کات وي

دنيا دوه خيزه ده يا خو د يار مخ دئ
يا يواځې عبادت څنگ د جمات وي

محبت به مو د سرنيت او شروع وي
زندگي به مو اخير اخير رکات وي

زما زړه پاک دئ نو ځکه بتان ساتي
ميخانه کي نه کعبه کي سمناات وي

د شمال سره دي زلفي کج و خم سوې
خيال کوي نه لطافت کي احتيات وي

ستا همداسي راکتل او زما تنده
وچ وانبه خو بهانه غواړي واورته

خه! در تیت به سم سجده به درته وکم
خدای می مه جوړیږه لږ خو سه راپورته

دا دئ نن هم بیا زړه شیه تکرار سوه
دا دئ نن بیا هم ناکامه ځمه کورته

یو سړی د کمه وخته ورته ناست دئ
نیمه شپه ده د سپوږمۍ د پیغام لورته

د ساحل کاني په غیر کي د یو بل دي
په ارامه باندي غوړ دي د سند شورته

بيا ڄلي پاڇيرم ٻڻه مي نور وڙني
ستا ياد مي په ٽول وجود کي زور وڙني

زه ڪه هرڇه ڀم خو غور زوه مي مه
هر ڇومره مرداري اوبه اور وڙني

ما مي د خپل ذات تياره کي غلي ڪه
شپه د کائياتو ڇڻه شور وڙني

ڇه ميني اخستي دئ ڇه ستا تندي
بل طرف خبري يي د کور وڙني

شپه يي تيره ڪري تهمت نه اخلي
گل په زورند سر باندي پيغور وڙني

وخت وسو چي چاته مي په کوم نظر کتلې دي
لا هم تر دا اوسه مي د زړه په خوا کي غلې دي

ژوند ته مي په يو ځل دريدلو کړله سترې خوله
ښکلې هم د لاري منځ کي چاته ديدلې دي

ته وايه په کوم مجلس کي ما ځان در بدنام نه کړي
ووايه چي ستا خبري ولي ما شميرلې دي

زه نور رانړيرم حوصله مي ختمه سوې ده
تيز باد کي هميش غټي او لوی درختي ختلې دي

غير کي دي دمه راکه چي سترې درته راغلمه
کله پښتنو ميلمانه هم له وره شړلې دي

بار بار مي غوښتنه خداى ج نه پريښوده
ټوله اميدونه مي زاپه ښکاري

ژوند لکه چي ښکاري داسي هم نه دى
لوى غرونه د لري نه واړه ښکاري

ماته ستا خهړه ولاړه سترگو ته
ډير تېري ته هر سراب اوبه ښکاري

تاته د درتللو امکان ختم دى
ژوند ته له تا پرته لاره نه ښکاري

ستا د بارخوگانو ژوروالى څه
وي به نيمگړتيا خو بيخي ښه ښکاري

شهوٽ اخسٽي؛ ڇه امتحان دئ
نري جامي دي؛ نري باران دئ

زړه به خوږيري؛ زړه دئ مين دئ
حسن کي ورک دئ؛ درد يي د ځان دئ

هلک جيني ته؛ گلاب نيولي
او بيا په ځوړند؛ سرتري روان دئ

يو چا زړگي دئ؛ ليلام ته وږي
څوک يي اخستو ته؛ حق حيران دئ

اميل شکولي؛ ښايستي د غاړي
کور ماته گوري؛ په ما تاوان دئ

شاهد په کټ کي؛ په خندا پروت دئ
دا ورته ژاړي؛ زړه يي پريشان دئ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library